

Her Şeye Rağmen

– Yasemen Ak.Y · 06 Şubat 2013

HER ŞEYE RAĞMEN!!!

Kış boyu yanan sobanın çıkardığı kurumlar, yağmurla yıkanınca bacanın etrafı ziftlenmişti adeta.Kömüre yakın rengi bir korkuluğu andırıyordu bu duruşuyla..Kiremitler üçe beşe bölünmüş birbirine yama edilmekten ibaretti birkaç sağlam kalanın dışında.

Ne kadar zaman geçmişti ki bu kadar eskimiş bu kadarda rengi ağarmıştı belli değil.Uçlarında eğreti duran ağaçlarsa çürümeye yüz tutmuştu yağmur kar görmekten.Yosunlaşmış,küfe dönen rengi ne kadar eskidiklerinin habercisiydi.

Gün batımı derin bir geçmişçi çağırıyor, üzerine gölgesi düşen dut yapraklarının arasından dökülen kızıl mor ışıklar, son yaşam belirtisini müjdelercesine rakediyordu özgürce.

Köhneliğinin altında barındırdığı yaşam belirtileri hala umudun varoluşunun bir izahıydı kimbilir.

Bir zamanlar çınlayan çocuk seslerinden izler bırakmışçasına dikilmeye çalışma gayretininse bir annenin çocuklarını her türlü kötülükten korurcasına kollarının altında sakladığı hissini uyandırıyor .

Akşam olmuş, gün batmış,karanlık çökmüştüki soluk ışıklar sızmaya başladı küçücük deliklerden.Belliki tavanıda epey nasibini almıştı yıllanmışlığından.Yağmur yağdığında tavan akıtıyor ev halkını çilden çıkarıyordur muhakkak.Akan yerlere küçük plastik leğenler kovalar koyup ıslanmaktan korunuyorlar ve her defasında yağmurla bir türlü talihleri barışmıyordur kanımca.

Tüm bunlara rağmen yaşam devam ediyor ve hala terketmiyorlardı bu barakalarını.Acaba bir başka yerde yaşam sürdürme gücü bulunmadığı içinmiydi, yoksa bütün iyi kötü hatıralarını burada barındırdıkları içinmiydi terketmiş sebepleri?

Sebepler ne olursa olsun o çatıdan bir yaşam sızıyordu hayata her gece ve gün doğup batıyordu bıkmadan üzerlerine. İşte bunlara sahip çıkarcasına karanlıkta yükseliyordu yıkılmazcasına direniyordu o yaşamı devam ettirmek adına.

Kol kanat oluyor tepelerinde son nefesine kadar and içiyordu yıkılmamaya. Tam anlamıyla bir huzur abidesi oluyor bununla da gurur duyuyordu sahiplerini himaye etmek adına. Terkedilmeyişliğin keyfini çıkarıyor, görevini yapabilmenin hazzını duyuyor olmalıydı ki bırakmıyordu kendini.

Kulaklarında rüzgar ıslıkta çalsa, eşlik ediyor beraber şarkılar söylüyorlar yaşanmışlıklar adına.

Yağmur ağlatsada her yağışında iliklerine işlesede, üşütsede bedenini, o vazifesinin kutsal emeklilik yıllarını işe yaradığını düşünerek geçiriyor gururla.

DARISI TÜM İNSANLIK ADINA ÇABA SARFEDEN! GÖREV VE SORUMLULUĞUNU LAYIKIYLA YERİNE GETİRME ÇABASINDA OLAN KAHRAMAN YÜREKLERİN BAŞINA!

.